

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Institutiones Qvintvplicis Theologiæ - Positivæ videlicet, Asceticæ,
Polemicæ, Speculativæ, & Moralis complectens, Unà cum Appendice
Methodum compendiarium reformationis Ecclesiasticæ à Concilio
Tridentino factæ continente

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1679

§. 4. De Principiis ad votum pertinentibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48233](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48233)

Non est obligatorium contra bonos mores præstitum Juramentum.

Sensus.

Hoc est, Quotiescunque juramentum aliquod vergit in alienæ salutis dispendium, aut æternæ salutis præjudicium, tum hoc ipso cessat obligatio illius.

Authoritas.

Desumptum est ex l. 6. decret. c. ult. reg. § 8. Item in c. malis 22. q. 4. illudque referunt, explicant, & defendunt Canif. & Dynus in cit. reg. Item Barbosa axiom. 134. n. 6. cum multis aliis.

Ratio.

Quia juramentum non debet esse vinculum iniquitatis, ut dicitur in cap. cum contingat 28. de jurej. foret autem contra bonos mores præstaretur.

Praxis.

Hinc deducitur 1. Eum, qui malam rem alteri promissa non obligari ad promissionem exolvendam, etiam si juramento eam confirmarit, uti ex reg. cit. deducit Canif. in reg. 69. Juris.

Deducitur 2. Sponsalia posteriora etiam juramento contracta, uti Ferdin. de Castro p. §. d. 1. pu. 22. n. 2. cum Sanchez & aliis communiter docet.

Deducitur 3. Si quis juret, se crimen Titii Judici legitime interroganti non manifestaturum, tale juramentum non obligare, eo quod cedat in præjudicium Reipublicæ, & justæ gubernationis.

§. IV.

De Principiis ad votum pertinentibus.

PRINCIPIUM I.

Votum in Deo non respicitur, quòd non de meliori bono esse cognoscitur.

Sensus.

Hoc est, quociescunque illius rei, quae vovetur oppositum seu carentia gratius est, quam ipsa res voto promissa, irritum est votum, atque adeo Deo ingratum.

Authoritas.

Desumptum est ex S. Thoma q. 88. a. 2. & communi Sententia Theologorum.

Ratio.

Quia, cum Deo, qui, ut S. Paulus ad Thessal. 1. c. 4. ait, est satisfactio nostra, magis placeat opus, quod majus & melius est, quam oppositum, manifeste sequitur, placitum illi esse non posse, si quis ad eligendum minus se obliget.

Praxis.

Hinc deducitur 1. Votum de lasu, vel choreis, aut alia simili materia frequentandis irritum esse, eo quod ab his abstinere plerumque Deo gratius, & majoris virtutis ac meriti erit, ut Layman. l. 4. tr. 4. c. 2. n. 11. ex Suar. & aliis docet.

Deducitur 2. Etiam votum Matrimonii contrahendi ordinariè validum esse non debere (nisi per accidens ad maius proprium aut alienum bonum promovendum specialem aliquam bonitatem, & continentiam majorem sortiatur) eo quod oppositus continentiae status utpote animum a carnis voluptatibus, & curis saecularibus liberum efficiens meliorificatur, uti idem Laym. l. 4. n. 12. cum communi do-

Deducitur 3. Idem dicendum esse, si quis Episcopatum v. aut similem Praelaturam, nisi legitimum Superioris imperium, aut alia necessitas cogat, se non accepturum voveret, uti idem Laym. n. 14. cum S. Thom. Suar. Sanch. Rodriq. & aliis docet.

PRINCIPIUM II.

Ingrata Deo est voventis promissio, si non sequatur rei promissae redditio.

O o 2

Sensus.

Sensus.

Hoc est, etsi per se omne votum Deo gratissimum sit, tamen non debita quoque diligentia & conatus in ipso voto implendo adhibeatur, tantum Deo displicet neglecta implentio, quantum prius ipsa voti oblatio placebat.

Authoritas.

Desumptum est ex S. Scriptura Eccl. 5. ubi dicitur: *quid votiisti Deo, ne moreris reddere: displicet enim ei infidelitas & stulta promissio.* Item ex cap. qualiter de pactis, ubi dicitur: *Studiosè agendum est, ut ea, qua promittuntur, opere compleamus.*

Ratio.

Quia, si inter homines bonæ fidei contractus nullatenus ratione dissolvi, quantum magis pollicitatio, quam contractus DEO pepigit homo, sine vindicta solvi non poterit, ut S. Gregorius ad Bonifacium scripsit. Hinc rectè & breviter S. Bernardinus ep. 2. ad Fulcon. ait: *Iuste exigitur ad solvendum, qui non cogitur ad votendum.*

Praxis.

Hinc deducitur 1. Non posse votentem à voto suo recedere, aut illud mutare, nisi in melius, aut (ut aliqui putant contra communiorem & veriorum sententiam) saltem in melius quale commutat. Quia si in melius mutat, præstantius quid Deo offert, unde tunc locum habet, quod in cap. 1. de voto & c. pervenit ibid. dicitur: *Promissum non infringit, quia melius in melius commutat.*

Deducitur 2. Etiam ab alio non sine causa votum commutari, aut dispensari posse; uti Laym. c. 8. n. 4. cum pluribus docet; eò quòd potestas dispensandi & commutandi in iure Superioris, id est, Dei collata sit in ædificationem, non in destructionem, rescissio autem voti sine causa in destructionem cederet.

Deducitur 3. Neque irrationem voti à quovis fieri posse, sed ab eo duntaxat, qui potestatem dominativam habet in alterum (uti Pater in liberos, Maritus in uxorem, Superior in Subditos) & in cuius præiudicium ejusmodi vota cedunt, uti communis sententia Theologorum docet.